

**HÍVOM A CSALÁDOKAT,
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS SZERELMESEKET,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS PAPTESTVÉREKET, ÉS
MINDENKIT, AKI A CSALÁD ÉS AZ ÉLET MELLETT ÁLL!**

Bennem cseng egy fiatalember szava, aki többedik élettársi viszonyát élte: „Én nem bírom a kötöttséget!” A fiatalember még egyetemista korában beleszeretett egyik évfolyamtársába, nagy és szenvedélyes szerelem alakult ki közöttük. Amikor aztán megszerezték diplomájukat, a fiú nem volt képes kimondani a végleges IGENt, ami a végleges elköteleződést jelentette volna. Az egymásnak elköteleződött, komoly gondolkodású fiatalok tervezik közös életüket, azon vannak, hogy megteremtsék leendő családjuk életének feltételeit. Minthogy ez esetben az elköteleződés elmaradt, a tervezetés is megrekedt egy kezdetleges szinten, sőt a kapcsolatban megjelent egy lappangó feszültség. A lány készen állt az IGENre, a fiú pedig igyekezett elkerülni ezt a témát, „szabad” akart maradni, úgy gondolta: úgysem bírná a kötöttséget. És hogy ezt saját magának is bebizonyítsa, keresett – és talált – alkalmi kapcsolatokat, a régi szerelmet pedig kezdte „naiv, diákszerelemnek” minősíteni.

Egyik élettársi kapcsolatból a másikba, szállt ágról-ágra, mint a madár. Nem az „igazit” kereste, akinek mindenestül odaadhatná magát, csak kellemes, de kötelezettség és erőfeszítés nélküli időtöltést akart. Csak semmi kötöttség! Olyan partnereket keresett, akik hasonlóan gondolkoztak, akikkel már kapcsolatuk kezdetén megállapodhattak, hogy lévén „szabad és független emberek,” addig maradnak együtt, amíg jól érzik magukat egymás társaságában. Minthogy mindegyikük csak kapni akart, és nem adni, könnyen kellemetlenné váltak a kapcsolatok.

Mit tapasztaltok: milyen hatással van a későbbi házasságkötésre a diákkori szerelem? Hogyan segíthetik elő a szülők, hogy gyermekeik a házasság mellett döntsenek, hogy tudatosan elköteleződjenek?

A fiút, aki élvonalbeli sportoló is volt, egyszer váratlanul súlyos sportbaleset érte. Műtét, hosszabb kórházi ápolás, és hetekig tartó otthoni lábadozás következett. „Élettársai” feléje se néztek, egyedül volt és – noha egészségi állapota napról napra javult –, nem „érezte magát jól”. Hiába próbálta elképzelni, hogy hogyan folytatja, ha majd felépül, nem tudott lelkesedni semmiért. Egy-két hétig vagy hónapig tartó „boldogság” – aztán menetrendszerűen jön a kínos és kellemetlen szakítás, és kezdődhet minden előről. Egyszer csak váratlanul felhívta telefonon régi, egyetemista korukból való szerelme, akivel nemrég egy szakmai tanácskozáson futott össze. A lány érdeklődött hogyléte iránt, tájékoztatta a legutóbbi szakmai tanácskozásuk óta történekről, hiszen ezekről balesete miatt a fiú nem értesülhetett. A fiatalember megköszönte a figyelmességet, és úgy gondolta, ezzel le is zárta az ügyet. Mégis, egyre többször jutott eszébe ez a telefonbeszélgetés. Ez a lány nem kért és nem akart tőle semmit. Nem találkozni akart vele, hogy aztán megpróbálja behálózni, nem ajánlott fel segítséget – azt egyébként sem fogadná el –, mert a segítségnek legtöbbször előbb-utóbb megkérlik az árát. Csak valami jót tett, örömet akart neki szerezni, anélkül hogy ebből neki magának bármilyen haszna, vagy előnye származott volna. Miért tette ezt? Szinte ki sem merte mondani: talán még most is szereti? Még most is annak a javát akarja, aki nem mert mellette elköteleződni?

Azon vette észre magát, hogy érzelmei egyre hevesebbek, hogy ellenállhatatlanul vágyódik a lány társasága után. De meglepő módon nem a „naiv, diákszerelem” éledt fel benne, hanem valami új, eddig soha nem érzett érzelm kerítette hatalmába. Társra vágyott, akivel mindenét megoszthatja, akiért képes áldozatot hozni, és aki azzal, hogy elfogadja őt, örömet akar neki szerezni. És bármilyen hihetetlen, a kötöttségre is vágyódott, a kölcsönös elköteleződés biztonságára.

Idézzetek fel a saját, vagy ismerőseitek életéből olyan eseményeket, amikor a súlyosnak látszó baj teremtette meg az előrelépés lehetőségét! Hogyan lehet az önzetlen szeretetet úgy viszonzni, hogy az ajándékozó ne érezze magát megfizetve!

Mikor eljöttek hozzám, hogy megbeszéljük házasságkötésüket, a fiú nevetve mondta: „Én nem bírom a *kötetlenséget*, csak azt nem értem, hogy erre miért csak most jöttem rá!” Elköteleződés nélkül semminek nincs igazán értelme!

Kedves családok, házaspárok, jegyesek és szerelmesek! Ugye ha valakit őszintén szerettek, és azt mondjátok neki, hogy „szeretlek”, azonnal késztetést éreztek, hogy hozzá tegyétek: „örökre”. Lehet, hogy amint kimondjátok a kicsit misztikus távolba mutató „örökre” szót, rögtön hatalmába kerít a kétség, hogy megmaradhat-e hosszú évekig a szerelmem? A vágy ott ég az ember szívében az örök szeretetre, hogy szerelem lángja sohase aludjon ki. Nem lehetnek maradéktalanul boldogok azok, akik úgy gondolják, hogy most szeretnek valakit, holnap majd mást, ahogy éppen sikerül. A boldogság a hűséges szeretethez van kötve, a szerelmi hűség nem a keresztények anakronisztikus rögeszméje, hanem a szeretet lényegi része, annak nélkülözhetetlen ismertetőjegye.

Hogyan látjátok: Béklyókat rak az emberre, vagy felszabadít a hűség?

Az örök, a végtelen nem emberi léptékű fogalmak. Az a vágyunk, hogy végérvényesen szeressenek bennünket és mi is örökre szeressünk, saját erőnkől nem teljesíthető. Aki teremtésünkkel szívünkbe oltotta a vágyat, megadja a lehetőséget, az erőt is a vágyak valóra váltásához. "Elég neked az én kegyelmem, mert az erő a gyöngeségben lesz teljessé." (2 Kor 12,9). Isten szeretetét felülmúlni nem tudjuk, ő végérvényesen és örökre szeret. Sokszor nehéz felismernünk életünk egy-egy fordulataiban Isten segítségét, amikor lehetőséget kapunk arra, hogy talpra álljunk, hogy kitörjünk saját magunk alkotta börtönünkből. Bízunk Benne, és irgalmas szeretetében, és bátran lépünk az Átala mutatott útra.

Hogyan tudjátok gyerekeiteknek megmagyarázni, hogy Isten szeretete örök és végérvényes?

Bíró László
az MKPK családreferens püspöke
a Magyar Katolikus Családegylet elnöke